

de sætte Pris paa, fri Bolig, Jordlodder, Brændsel og den Slags Ting, som ogsaa en Del af Statens Skovarbejdere have.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg ogsaa har haft Lejlighed til at undersøge, og det er Akkordpriserne for de Skoves Vedkommende, der sortere henholdsvis under Københavns Kommune og Landbrugsministeriet. Jeg skal ikke omtale det nærmere, for det vil let føre for vidt at udvikle, hvad der f. Eks. betales for en Favnløv Brænde det ene og det andet Sted. Men jeg vil sige, at en Sammenligning viser, at Priserne for Statens Vedkommende meget godt kunne staa Maal med dem, der ydes af Københavns Kommune. De ere i adskillige Tilfælde højere. Hvis det ærede Medlem har Lyst til at studere disse Priser, jeg her har i min Haand, ere de til Tjeneste. Jeg tror, at dette at staa her og give det Udseende af, at vore Skovarbejdere leve under stakkels, tarvelige, elendige Forhold, skulde det ærede Medlem holde op med, for den Tale hører efter min Opfattelse ingen Steder hjemme.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Erstatning for Slid paa Værktøj, hører det jo til de Spørgsmaal, som den Kommission, der var nedsat, har haft under Overvejelse, og den har udtalt, at det var der taget Hensyn til ved Fastsættelsen af Akkordbetalingen. I øvrigt tror jeg heller ikke, at der ret mange Steder ydes særlig Betaling for Slid paa Værktøjet. Jeg har forhørt mig, om det skulde være Tilfældet ved de under Københavns Kommune hørende Skove, men saa vidt jeg har kunnet faa oplyst, ydes der heller ikke der nogen saadan Erstatning, og det gælder vist i de allerfleste Forhold.

Jeg kommer saa til et Spørgsmaal, som blev udførligt drøftet ved 2den Behandling, nemlig om Fremme af Hedeopdyrkningen. Jeg havde da Lejlighed til at udtale mig udførligt derom, saa der vil ikke være særlig Grund til at komme ind paa det her. Men nogle Bemærkninger er jeg dog nødt til at gøre, særlig til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Den Anke, jeg fremførte overfor det ærede Medlem ved 2den Behandling, var, at hans Forslag var fuldstændig uden Plan og uden Regler for Bevillingens Anvendelse, et Forslag fuldstændig ud i det blaa. Nu har det ærede Medlem taget Hensyn til disse Indvendinger og foreslaar nogle Regler, hvorefter denne Bevilling skulde føres ud i Livet, og disse Regler ere nær-

mere anførte i Ændringsforslaget. De gaa ud paa, at Hedeopdyrkere kunne faa et Driftstilskud af indtil 100 Kr. pr. Td. Land, naar en Kommunalbestyrelse anbefaler det. Hvis nu dette Forslag blev vedtaget, og det er selvfølgelig stillet frem af Forslagsstilleren for at vedtages, saa vil Resultatet blive, at vi faa en Bevilling af 40,000 Kr. til Udlaan gennem Hede-kommuner til Opdyrkning af Hedejord og en Bevilling af 30,000 Kr., der kan udredes som Driftstilskud til Opdyrkere af Hedejord. Resultatet bliver saa dette, at naar der i en Kommune melder sig en Del Ansøgere for at faa Del i disse Bevillinger, ville Kommunerne naturligvis sige til alle de dygtige og solide Folk, som de kende: Vi laane Pengene af Staten, og saa faa I dem igen til det Arbejde, I skulle udføre. Men der vil ganske naturligt ogsaa blive adskillige, som Sogneraadene se paa med lidt Tvivl. De ere i Tvivl om, hvorvidt de virkelig egne sig til at tage fat paa dette Arbejde — maaske kende de dem heller ikke saa nøje —, og til dem ville de sige: Nej, jer ville vi ikke laane Penge til, men I kunne jo søge om at faa et Driftstilskud. Det kan nu blive ret vanskeligt og ret ubehageligt for vedkommende Sogneraad saaledes at skulle dele Folk i første og anden Klasse, men de blive nødte til det, naar de ellers ville fremme denne Sag. Men det mærkeligste kommer frem, naar man gaar lidt videre; for de dygtige, de, som Sogneraadene kende, og om hvem de mene, at de egne sig til at faa fat i saadan en Hedelod, de skulle have et Laan og svare Rente af Pengene, men de, som staa i anden Klasse, de skulle ikke have Laan, de skulle ikke svare Renter af Pengene, de skulle have Pengene gratis! Det er dog en mærkelig Maade at fremme en Sag paa. Det undrer mig oprigtigt talt i meget høj Grad, at det ærede Medlem og hans Medforslagsstiller kunne lægge saadanne Forslag frem paa Rigsdagens Bord. Nej, jeg tror ikke, en saa vigtig Sag som denne fremmes paa en saa løs og overfladisk Maade — for det er det dog virkelig, det er endda meget milde Udtryk, jeg bruger her.

Det næste Forslag, som det ærede Medlem har stillet, angaar Erhvervelse af Mergellejer. Om det vil jeg sige, at jeg ikke ser, at her foreligger en Opgave for Staten. Jeg tror ikke, det er en Statsopgave at give sig til at købe Mergellejer, enten det saa er det ene eller det andet Sted. Det er min Opfattelse, at den